

Arrest

nr. 265 492 van 14 december 2021
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 25 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 oktober 2021.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker internationale bescherming werd toegekend in Duitsland.

3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Duitsland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Duitsland.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

4. Waar verzoeker laat gelden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet overging tot het nemen van de bestreden beslissing binnen de door artikel 57/6, §3, lid 3 van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van 15 werkdagen, wijst de Raad er op dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden. Evenmin kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat) binnen de door voormeld artikel gestelde termijn worden afgeleid dat het verzoek wél ontvankelijk diende te worden genomen en het CGVS een onderzoek ten aanzien van verzoekers land van herkomst, zijnde Eritrea, diende te onderzoeken zoals verzoeker suggereert in het verzoekschrift.

5. Wat het arrest M.S.S. / België en Griekenland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 21 januari 2011 betreft (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S./België en Griekenland), waar verzoeker naar verwijst, wordt erop gewezen dat bij arrest nr. 205 104 van 8 juni 2018 de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geoordeeld dat Dublintransfers van verzoekers om internationale bescherming naar Griekenland niet langer a priori uitgesloten worden geacht. De vordering tot schorsing van een overdrachtsbesluit van een verzoeker om internationale bescherming naar Griekenland werd door de Raad verworpen. Ofschoon er nog steeds problemen bestaan inzake de asielprocedure en de opvangomstandigheden in Griekenland, is er actueel geen sprake meer van systeemfouten die elke overdracht van een asielzoeker naar dit land verhinderen. Dublintransfers van verzoekers om internationale bescherming naar Griekenland worden niet langer a priori uitgesloten geacht. De Raad maakt principieel niet langer een bezwaar, maar herinnert wel aan de nood aan een individuele beoordeling van de merites eigen aan elke zaak, met oog voor eventuele indicatoren van kwetsbaarheid in hoofde van de verzoekende partij (RvV 8 juni 2018, nr. 205 104).

Ofschoon voorliggend verzoek gezien de verleende internationale bescherming (in Duitsland) niet onder het toepassingsgebied van de vigerende Dublinreglementering ressorteert en het M.S.S. arrest van het EHRM betrekking heeft op de opvangomstandigheden van asielzoekers in Griekenland terwijl verzoeker in Duitsland internationale bescherming werd toegekend, kan voormeld standpunt gewezen door de Raad a fortiori ook een relevante parameter uitmaken in hoofde van verzoekers die internationale bescherming werden toegekend in andere lidstaten van de EU zoals in voorliggend geval Duitsland, daar aangenomen kan worden dat hun juridisch statuut als beschermden er nog meer verankerd zijn en er in beginsel vanuit gegaan kan worden dat de verleende bescherming effectief is en zij de nodige rechten kunnen doen gelden tenzij het tegendeel op concrete wijze wordt aangetoond. Verzoeker levert evenwel geen dergelijk concreet bewijs.

Aan verzoeker werd internationale bescherming toegekend in Duitsland waaruit de nodige verplichtingen volgen voor de lidstaat in kwestie. Duitsland is immers als EU-lidstaat gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan de status van verzoeker, rechten en voordelen waarvan hij gebruik kan maken. Verzoeker toont niet aan dat hij, die internationale bescherming geniet in Duitsland, geen toegang zou krijgen of gebruik zou kunnen maken van voornoemde rechten en voordelen. Hij beweert weliswaar op algemene wijze, doch maakt niet in concreto aannemelijk dat hij verhinderd was om in Duitsland in de elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen.

6. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar landeninformatie. De Raad merkt op dat landeninformatie weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het

verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Duitsland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Duitsland verleend werd, te weerleggen.

7. Verzoekers algemeen betoog dat Duitsland zijn verplichtingen zoals voorzien in de Kwalificatierichtlijn niet is nagekomen, volstaat allerminst. Het komt aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Duitsland verleend werd, te weerleggen, waar hij echter in gebreke blijft nu hij slechts op algemene wijze moeilijkheden inroept met betrekking tot de toegang tot sociale voorzieningen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Duitsland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Duitsland. Verzoeker slaagt met zijn algemeen betoog en het herhalen van zijn verklaringen er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing.

8. Dat de levensomstandigheden in Duitsland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werden verleend in Duitsland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Duitse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werden verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Duitse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst er op dat verzoeker internationale bescherming heeft verkregen in Duitsland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken.

9. In de mate verzoeker artikel 3 EVRM geschonden acht, benadrukt de Raad dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoeker toont niet in concreto aan dat hij, die internationale bescherming geniet in Duitsland, geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan zijn status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoeker in Duitsland als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat Duitsland het non-refoulement beginsel naleeft. Verzoekers levensomstandigheden kunnen er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De Raad wijst in dit verband nog op recente rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 19 maart 2019 (Grote kamer) in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat een vreemdeling mag worden overgedragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielverzoek óf hem reeds subsidiaire bescherming heeft geboden, tenzij de leefomstandigheden voor degenen die internationale bescherming genieten in die lidstaat ertoe leiden dat de vreemdeling wordt blootgesteld aan een situatie van extreme armoede, in strijd met het verbod op onmenselijke behandeling. De verzoekende partij moet zelf in concreto aantonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (definitie, zie HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., §90), waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is

waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoeker blijft hier evenwel in gebreke.

10. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Duitsland.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 1 oktober 2021, merkt verzoekende partij op dat zij de bescherming door/in Duitsland verleend niet betwist, maar dat zij aldaar geen opvang en bijstand kreeg. Verzoekende partij stelt dat zij er aan haar lot werd overgelaten en er zelfs mishandeld werd.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en dienstige elementen bijbrengt die afbreuk (kunnen) doen aan de in voormelde beschikking opgenomen grond. Ze beperkt zich immers slechts tot het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene, niet of weinig toegelichte en niet in het minst onderbouwde beweringen.

In casu staat genoegzaam vast, gelet op de informatie opgenomen in het administratief dossier, dat verzoekende partij internationale bescherming geniet in Duitsland, hetgeen zij niet betwist.

De Raad verwijst naar de grond in voormelde beschikking waarbij, met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie, het volgende wordt gesteld: *“De Raad wijst in dit verband nog op recente rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 19 maart 2019 (Grote kamer) in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat een vreemdeling mag worden overgedragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielerzoek óf hem reeds subsidiaire bescherming heeft geboden, tenzij de leefomstandigheden voor degenen die internationale bescherming genieten in die lidstaat ertoe leiden dat de vreemdeling wordt blootgesteld aan een situatie van extreme armoede, in strijd met het verbod op onmenselijke behandeling. De verzoekende partij moet zelf in concreto aantonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (definitie, zie HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a.,*

§90), waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoeker blijft hier evenwel in gebreke.”

De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partij in Duitsland zijn aldus, zoals aangegeven door het Hof van Justitie die daar o.a. in voormeld arrest uitdrukkelijk op wijst, van wezenlijk belang bij de beoordeling van het verzoek, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Duitsland werd verleend, te weerleggen. Zij blijft desbetreffend evenwel in gebreke.

Verzoekende partij beperkt zich ter zitting tot enkele algemene, niet onderbouwde opmerkingen als zou zij in Duitsland geen opvang en bijstand hebben gekregen, en dat zij er aan haar lot werd overgelaten en zelfs mishandeld werd. Zij ontkracht noch weerlegt hiermee/met dergelijke algemene opmerkingen die zij niet aantoon, echter op generlei wijze de motivering in de bestreden beslissing waarbij met betrekking tot haar persoonlijke levenssituatie en -omstandigheden in Duitsland op goede grond en pertinent het volgende wordt vastgesteld:

“Vooreerst verklaarde u dat u niet naar Duitsland terug kan keren omdat de Duitse asielinstanties een foute geboortedatum, namelijk 1 mei 1999 hebben genoteerd in plaats van 25 mei 2002, wat uw werkelijke geboortedatum zou zijn, waardoor u als meerderjarige werd beschouwd terwijl u toenertijd nog minderjarig was en u bijgevolg werd toegewezen aan een opvangcentrum voor meerderjarigen (CGVS, p2). Aan deze verklaringen kan echter ernstig getwijfeld worden. Immers, na uw aankomst in België, tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken gaf u eveneens 1 mei 1999 op als uw geboortedatum (DVZ vragenlijst opgemaakt op 16 oktober 2020, vraag 4). Uw verklaring hiervoor, namelijk dat u verwarring wou vermijden (CGVS, p10-11), is niet aannemelijk. Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers ten allen tijde en redelijkerwijs worden verwacht dat hij de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, herkomst en vluchtmotieven. Bovendien verklaarde u dat u in Duitsland beroep trachtte aan te tekenen tegen het gebruik van uw foutieve geboortedatum maar dat dit niet lukte (CGVS, p4). Dat u hierop de mogelijkheid in België niet benutte om bij de Dienst Vreemdelingenzaken dadelijk uw zogenaamde verkeerde geboortedatum aan te kaarten, houdt geen steek. Daarenboven legde u geen enkel begin van bewijs neer omtrent uw correcte geboortedatum. Het feit dat u tijdens uw persoonlijke onderhoud een andere geboortedatum opgaf, wijst er dan ook op dat u bewust de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden, waardoor uw algemene geloofwaardigheid ernstig in het gedrang komt.

Voorts zijn ook uw verklaringen dat u, omwille van het feit dat u, nadat uw maandelijkse financiële uitkering van 380 euro zonder enige toelichting, werd stopgezet (CGVS, p5-6) slechts bij één persoon bij het jobcentrum, terecht kon en het zes maanden lang onmogelijk voor u was om een afspraak met deze te maken om dit probleem aan te kaarten omdat u steeds zou zijn meegedeeld dat zij in verlof was kan moeilijk overtuigen (CGVS, p6). Eveneens is het hierbij bevreemdend dat er in het opvangcentrum enkel een klusjesman zou zijn geweest waaraan u bovendien niets kon vragen. Hoe dan ook liet u na om klacht in te dienen tegen de assistent. Uw verklaring hiervoor dat u geen advocaat kreeg en dat u niet wist waar u terecht kon omdat u minderjarig was is niet aannemelijk. Hierboven werd immers reeds opgemerkt dat aan uw vermeende minderjarigheid in Duitsland geen enkel geloof kan worden gehecht. Er kan nochtans van u verwacht worden dat u in de door u geschetste situatie redelijke inspanningen zou leveren om uw rechten op een uitkering te laten gelden. Tot slot dient erop gewezen te worden dat u geenszins weet waarom uw uitkering werd ingetrokken. Dit kan immers verschillende oorzaken hebben bv dat u niet langer voldeed aan de voorwaarden. Uit uw verklaringen blijkt dat u tot aan uw vertrek uit Duitsland in een opvangcentrum verbleef (CGVS, p5+p10), voedsel kreeg (CGVS, p10) en onderwijs genoot (CGVS, p8). Bijgevolg doet het feit dat u geen uitkering meer kreeg geen afbreuk aan bovenstaande informatie dat u toegang heeft tot (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland drie jaar moest blijven wonen in de gemeente die u uw verblijfstitel uitvaardigde waardoor u niet bij uw broer A.(...) (CGVS, p12) in Frankfurt/Duitsland kon gaan wonen, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie en kan er niet worden ingezien op welke wijze u dergelijke wetskritiek, die betrekking zou hebben op de vigerende Duitse wetgeving, dienstig kunt aanvoeren in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming. Wat betreft de rechten die worden toegekend aan personen die internationale bescherming genieten in de respectieve lidstaten van de Europese Unie moet worden opgemerkt dat er hiertussen verschillen kunnen bestaan. Het

gegeven dat er zulke verschillen bestaan vormt op zich evenwel geen vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade.”

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland het slachtoffer bent geworden van een slag die u rond juli/augustus 2020 op uw neus kreeg van een man die naast uw opvangcentrum woonde (CGVS, p9), moet worden opgemerkt dat deze situatie op zich niet wordt aangemerkt als daad van vervolging of als situatie van ernstige schade. Uit uw verklaringen blijkt dat de politie wel degelijk optrad. Immers, uw verklaring werd genoteerd en de verdachte werd geïdentificeerd (CGVS, p9). Dat de politie de verdachte hierop dadelijk liet beschikken kan afhangen van menige factoren (gebrek aan bewijs, gebrek aan getuigen, zwaarwichtigheid feiten...) los van de werking/inspanningen van de autoriteiten om misdrijven op te lossen of te beteugelen. Over het verder verloop van de zaak kon u trouwens niets vertellen, u bent zich na de feiten immers nooit gaan inlichten over het verdere verloop van uw klacht (CGVS, p10).” (eigen onderlijning en vetdrukking)

Verzoekende partij toont derhalve niet aan dat zij, die internationale bescherming geniet in Duitsland, geen toegang zou krijgen tot of gebruik zou kunnen maken van de aan haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen. Zij beweert weliswaar op algemene wijze, doch maakt niet *in concreto* aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was/is om in Duitsland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Duitsland heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade.

Verzoekende partij maakt aldus niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Duitsland werd verleend, kan stellen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 1 oktober 2021 opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Duitsland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET